

7. Pozdvižení při bohoslužbě

Každou neděli chodí Horáčkovi na bohoslužby. A já, jakožto řádný člen rodiny, chodím s nimi.

Paní Horáčková si na sebe vždycky vezme své nejkrásnější šaty a pan Horáček modrou kravatu. Také já se samozřejmě musím obléci co nejlépe. Matyáš mi koupil takový barevný zelenočervený obojek, a ten si vždycky na sebe v neděli vezmu.

Při bohoslužbě se musím chovat slušně a taky se tak samozřejmě chovám. Způsobile sedím paní Horáčkové na klíně a poslouchám. Občas se mi sice trošku klíží víčka, to víte, kázání je někdy dlouhé, ale jinak jsem vzorný.

Lidi mě tam už znají a mají mě rádi. Nu, nebývalo tomu tak vždycky. Když jsem tam přišel poprvé, trochu jsem se bál. Hned u vchodu se ke mě otočil nějaký pán: "Jé, ty jsi hezký pejsek, tak doufám, že se ti tu s námi bude líbit."

Hm, taky doufám, pomyslel jsem si a raději zalezl Matyášovi pod rameno. Tam je vždycky bezpečno.

Začalo se zpěvem. Potom nějaký pán v černém mluvil o nějakém příběhu, který vyprávěl Pán Ježíš, strašně dávno, před hrozně moc lety. A bylo to o tom, jak se k sobě lidi mají navzájem chovat. V tom příběhu byl nějaký člověk, kterého přepadli nějakí zlí lupiči, vzali mu všechny věci, zbili ho a nechali ležet na silnici. Br, až se mi z toho zježily chloupky, taková nespravedlnost. Naštěstí se tam pak objevil nějaký jiný člověk a tomu zraněnému pomohl. Uf! Ten byl ale hodný.

Tak jsem se do toho příběhu zaposlouchal, že jsem si ani nevšiml člověka, který usedl vedle mne. Náhle se mě někdo dotkl. "Ještě štěstí, že to takhle dopadlo," zašeptala ta osoba a já se podíval nahoru. Ale jsem se lekl! Měla obrovskou hlavu, obrovské zuby, obrovské ruce a vypoulené oči. Vypadala zrovna jako lupič z příběhu.

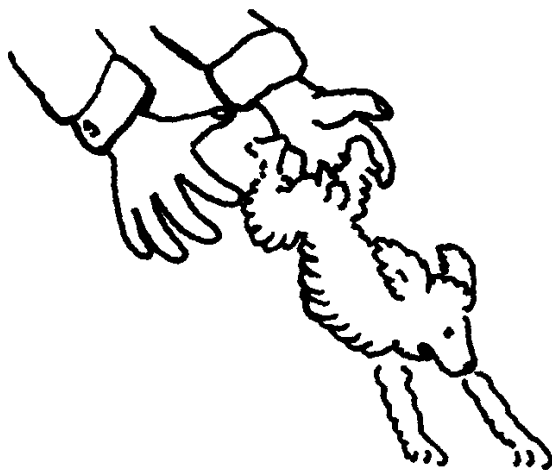
"Pomóc!" zaštěkal jsem z plných plic a seskočil z lavice na zem. "Pomóc! Pomóc!"

Peláším mezi lavicemi. Ten obr se zvedá a chce mě dohonit: "Chyťte ho!" Celé shromáždění je vzhůru nohama! Dokonce i ten pán v černém přestal mluvit a pozoruje ten zmatek.

"Chyťte ho!" volají všichni a já kličkuji mezi lavicemi. Tady skočím jedné paní na klín, další se prosmýknu přímo pod nosem. Tohle je můj konec, říkám si, když se běžím schovat pod jakýsi stůl. Tady mě snad nenajde. Choulím se do klubička tak malinkatého, jak to jen dokážu. Náhle se přede mnou objeví obrovské nohy. Zase ten lupič! "Pomóc!" křičím zděšeně. Lupič rozpřahuje ruce a jak dlouhý, tak široký dopadá na zem, kde jsem ještě před chvílí ležel: "Mám ho!" volá a chňapá do prázdna. A nemáš, pomyslím si a peláším zase pryč.

Náhle slyším hlas pana Horáčka: "Muki, okamžitě toho nechej a pojd' sem!"

"Nepůjdu," zakňourám potichu. Všichni kolem zmlkli, je ticho jako v hrobě.

"Muki," opakuje pan Horáček ještě přísněji, "pojd' sem!" "Nepůjdu, bojím se lupiče."

Hlas pana Horáčka zjemněl: "Jakého lupiče?"

"Toho, co seděl vedle nás."

"Cože? Ty se bojíš pana Bambulky?" Pan Horáček a s ním všichni ostatní se dávají do hlasitého smíchu.

"Toho se přece nemusíš bát, ten je hodný a nikomu neublíží."

"Vypadá jak lupič," trvám na svém. Najednou mě kdosi zvedá do výšky. Ano, je to lupič! "Pomóc!" volám z posledních sil.

"Neboj," povídá lupič a drbe mě za uchem, "já nejsem lupič. Já jenom strašidelně vypadám, ale neublížím ti. Pejsky já mám rád."

"Opravdu?" ptám se a upírám na pana Bambulku ustrašený pohled.

"Opravdu. A na důkaz toho smíš mi teď zůstat až do konce sedět na klíně."

A tak jsem zapříčinil při své první návštěvě bohoslužby takovou melu. Dopadlo to dobře, ale stejně jsem už panu Bambulkovi nikdy neřekl jinak než "pane Lupiči".

